

KRAJNÍ PRAVICE

19. STOLETÍ

kontrarevoluční (revoluce narušila stabilní tradiční řád), monarchistická, katolická, antisemitská, nacionalistická (hlavně po porážce Francie r. 1870)

III. republika: tzv. ligy (antisemitské, vlastenecké apod.), Charles Maurras a Action française

populistická pravice – boulangisme

vzepjetí během Dreyfusovy aféry

MEZIVÁLEČNÉ OBDOBÍ

Vliv tradiční krajní pravice (Maurras) přispěl k neúspěchu fašismu, byla málo náchylná k převratu, spíše konzervativní, i když ve slovech extrémní

1934: u vlády od 1932 levice, stoupenci krajní pravice chtějí vládu silné ruky a na univerzitách vznikají falangy – ale cílem ne diktatura jako v Itálii

Aféra Stavisky: 6. 2. 1934 do ulic, aby se republikánský režim změnil

červen 1936 ligy rozpuštěny vládou Lidové fronty – transformují se do stran

nástupu skutečného fašismu bránily i Ohňové kříže (po 1936 Parti social français) plukovníka La Rocquea (spíše populistická a plebiscitní, sociální témata a korporativismus, postupně se ale stávala konformní

fašismus zde spíše styl než doktrína, jediná skutečná masová fašistická strana Parti populaire fr. Jacquese Doriota, ale ta v rozkladu

1940 samotné krajně pravicové formace nebezpečím, ale veřejnost se přiklonila k tomu, co hlásaly: antisemitismus, xenofobie, antikomunismus atd. Ideově si krajní pravice získala národ – Vichy připravena.

50. LÉTA

populistická pravice – Pierre Poujade a tzv. poujadismus, sociálně omezen na živnostníky

80. LÉTA

Jean-Marie Le Pen 1972 Národní fronta (od 2018 Národní sdružení)

nezaměstnanost, kriminalita – spojována s přistěhovalci a cizinci

PCF i katolická církev čelí odlivu příznivců – mnozí voliči hledají alternativu krajní levice a tradiční konzervativní pravice

FN mezi levicí a pravicí, ale kritika jak levice, tak pravice, lidové vrstvy, voliči napříč společenskými vrstvami

voličstvo FN voličstvem odmítání a beznaděje, proti intelektuálům i novinářům

silné zázemí mezi bílými obyvateli chudých čtvrtí (HLM), kde společenský život organizují hlavně imigrační spolky

postindustriální společnost, nové hodnoty (ekologie, feminismus), konflikt mezi sociálními vrstvami na vzestupu a na ústupu, odklon dělnictva od socialistů a sblížení s pravicí – důraz na bezpečnost a ekonomický růst